HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

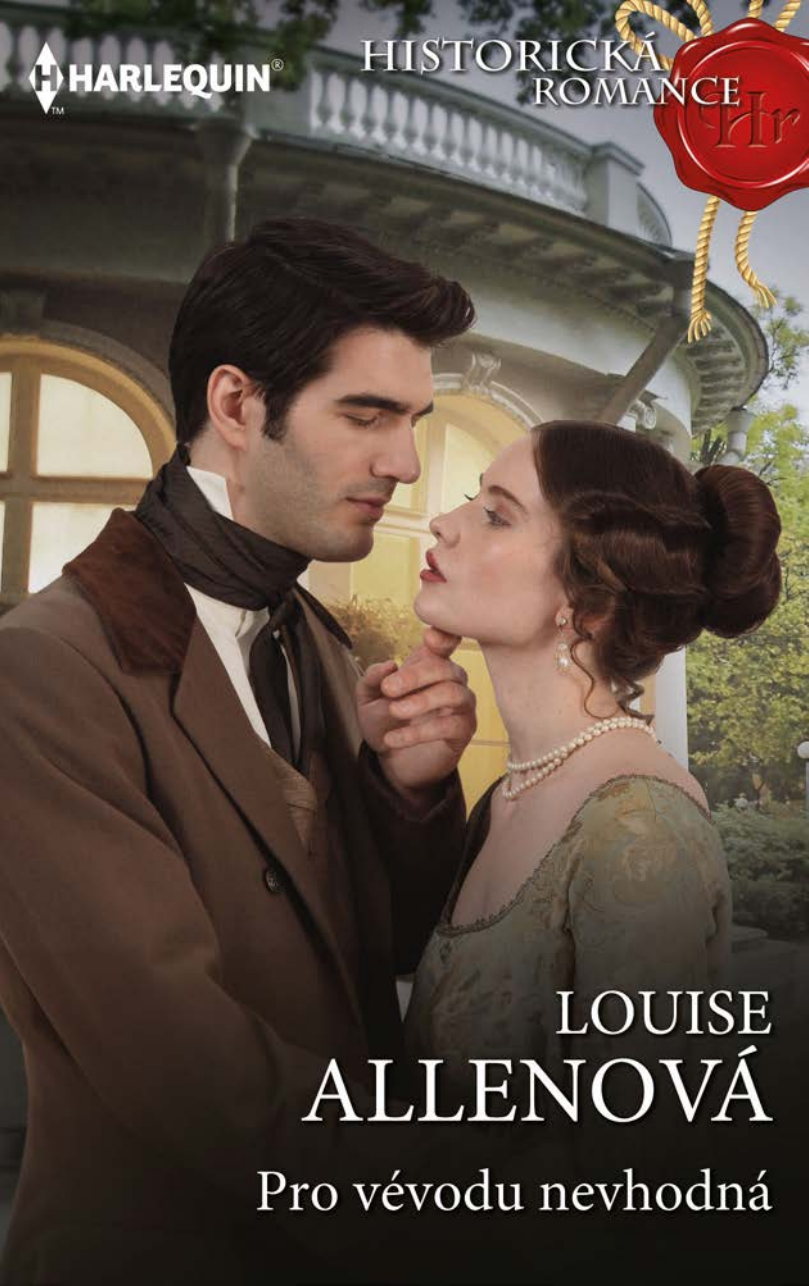

LOUISE ALLENOVÁ

Pro vévodu nevhodná

Louise Allenová

PRO VÉVODU NEVHODNÁ

Překlad

Lucie Silvová

Milá čtenářko,

opět za Vámi přicházím s příběhy, ve kterých si hrdinky, i když pocházejí z urozených kruhů, musejí doslova vybojovat každé svobodné nadechnutí. Hned v prvním příběhu Krásná vdova na scestí *se můžete potkat s krásnou lady Serenou, které stačilo jedno manželství s charakterově špatným mužem, aby si už do svého života nechtěla žádného muže nikdy pustit. A přesto ji jedno špatné rozhodnutí vehnalo do náruče nechvalně známého francouzského šlechtice…*

Ve druhé romanci s názvem Pro vévodu nevhodná *patří hrdinka k takzvaným modrým punčochám. Ženám, které považují za důležité vzdělání, mají často umělecké nebo vědecké zájmy a nebojí se používat vlastní mozek a mít své vlastní názory. Takové nekonvenční ženy byly ve společnosti často vysmívané a nebyly považovány za pravé dámy. Naštěstí je vévoda z Aylshamu dostatečně sebevědomý džentlmen, který naopak dokáže ocenit jiskřivou inteligenci krásné ženy. Tato kniha je také první z minisérie Svobodomyslné dámy, takže se na podobná témata můžete těšit i v budoucnu.*

S láskou
Váš Harlequin

Louise Allenová

PRO VÉVODU NEVHODNÁ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Least Likely to Marry a Duke

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2019 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9308-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9309-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9310-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Great Staning, Dorset – 1. května 1814

William Xavier Cosmo de Whitman Calthorpe, čtvrtý vévoda z Aylshamu, pro svého nedávno zesnulého dědečka William, sám pro sebe Will a pro zbytek světa jeho milost, teď kráčel po mírném svahu podél vzdálenější hranice svého nového domova. Měl celkem uklidňující jistotu, že všechno je tak, jak má být.

V domě za sebou sice nechal mírnou vřavu a zmatek, ale s tím si poradí později, až se vrátí ke snídani. Bude to chtít velkou dávku trpělivosti a trochu laskavé disciplíny.

Právě teď podnikal to, co každý zodpovědný vlastník po ránu: procházel se po svém panství, uvažoval, kde tkví silná stránka a kde slabá. Teď je vévodou a zná své povinnosti, ať už se jedná o hejno mladších, nevlastních a nevychovaných sourozenců, kteří dělali ze života v domě peklo, nebo o stovky nájemců půdy a o četná další panství, která byla nyní jeho zodpovědnost.

Dvacet mil vzdálený zámek Oulton byl skutečným sídlem vévodů z Aylshamu, byl dobře udržovaný a řízený, ale naprosto nevhodný pro velkou a velmi živou rodinu, jejíž hlavou se právě stal. Kdežto panský dům

Stane Hall, kde právě sídlili, byl dlouhá léta pronajatý, ale měl moderní odvodňovací systém a přilehající neobsazený vdovský domek. Naopak nebyl vybaven smrtelným vodním příkopem, vysokými středověkými hradbami a přehlídkou starobylých zbraní. Stal se tedy daleko bezpečnějším domovem. Mohl jen děkovat náhodě, že se nájemník na stáří přestěhoval do Worthingu a nebylo třeba žádných donucovacích metod k jeho vypuzení.

Will odložil myšlenky na problémy stranou a soustředil se na to, co dělá teď. Už byl sedmý den v téhle rezidenci a teprve dnešního rána si vyšetřil čas, aby si prohlédl pozemky. Vepředu před ním musí být nejsevernější cíp hranice pozemků.

Vytáhl z kapsy složenou mapu a podíval se do ní. Těch šest nepravidelných hrbolů v krajině ležící před ním jako šest napůl zakopaných korálků se zcela jistě rovnalo v mapě šesti kopečkům se stylizovaným stínováním a nápisem *Pravěké mohyly (druidské)*. Ranní slunce nízko nad obzorem vrhalo dlouhé stíny od jejich základen a hraniční čára na mapě probíhala po vrcholcích kopečků. Nebyla tu ani stopa po nějakém plotě.

A to se mu nelíbilo. Ploty jsou maximálně důležité pro dobře spravované panství a on měl v úmyslu starat se o Stane Hall dokonale. Vévodové se nesmiřují s druhým nejlepším, ať už se jedná o zaměstnance, pozemky nebo o sebe samého. To byla jedna z prvních zásad, které ho naučil dědeček, když ho jako třetí vévoda zachránil z naprostého chaosu, jakým se jeho život stal, když žil s otcem, nyní zesnulým a vždycky nevypočitatelným Georgem, markýzem z Bromhillu.

Poslední pokusy starého vévody vychovat si syna jako dokonalého dědice ztroskotaly v tu chvíli, kdy

oči jeho čerstvě ovdovělého syna George, padly na půvabnou slečnu Claudii Edwardsovou, spisovatelku a vášnivou teoretičku moderních vzdělávacích metod. Veškerý život tohoto páru byl pak poznamenán výstřednostmi všeho druhu a skončil, když se markýz zabil pádem ze střechy, kde si v praxi zkoušel teorii, že džentlmen by měl být schopen vykonat jakoukoliv činnost, kterou žádá po druhých včetně manuální práce.

O tři měsíce později se Will stále snažil vyrovnat s tím, že jeho otec, kterého skoro neznal, nepochopil jednoduchou zásadu říkající, že je povinen postarat se o všechny místní lidi a zajistit jim práci, ale ne se pokoušet sám vyměnit tašky na střeše místo šikovného řemeslníka. Will měl za to, že starému vévodovi velmi pomohlo, když mohl odevzdat titul svému zodpovědnému vnukovi, a konečně vzdát boj se stále se zhoršujícím srdečním onemocněním.

Ztrátu dědečka ještě Will svému otci neodpustil. Will byl vlastně markýzem z Bromhillu jen pouhých pět týdnů a najednou se stal vévodou z Aylshamu. To se stalo před jedenácti, ne vlastně už před dvanácti týdny, opravil sám sebe. Tři měsíce a bolest ze smrti dědečka, se kterým žil čtrnáct let, se nijak nezmenšovala. Will si říkal, že přece vévodové navenek dodržují všechna pravidla daná pro smuteční období, ale nemluví o ztrátě ani o osamělosti a už vůbec ne o svém strachu, že nedostojí svojí roli v životě. Přemýšlel, zda se starý pán cítil stejně, když zdědil titul vévody. Možná, ale dědeček by to rozhodně nikdy nepřiznal.

Will pozorně vstřebával veškeré lekce, jež mu dědeček servíroval a v duchu se rozhodl, že bude každým coulem stejně dokonalý jako třetí vévoda. Byl by to snazší úkol, kdyby měl po svém boku manželku,

to věděl. Dědeček trval na důležitosti toho, aby se člověk oženil se správnou ženou. Tohle pravidlo bylo tučně napsáno, a ještě podtrženo na Willově seznamu priorit, jako by otcův příklad nehovořil za vše a nevaroval ho.

Přívlastek *správnou* by se dalo přeložit jako urozenou, hezkou, plodnou a vychovanou podle nejpřísnějších standardů. Příjemná povaha, příslušná úroveň vzdělání a přirozená inteligence byly samozřejmě jen jakási žádoucí nadstavba. Nekonvenční názory a výstřednosti všeho druhu jsou nepřijatelné, jak dokazovalo chování jeho nevlastní matky, která, i přes dokonale pochopitelné záchvaty žalu nad ztrátou manžela, zásadně odmítala jakékoliv vnější atributy smutku nebo zvyky související se smutečním obdobím a vhodné pro její společenské postavení, pohlaví a věk.

Will se v mysli přenesl od problémů s nevlastní matkou k perspektivě svatebního trhu nevěst. Samozřejmě, že příštích čtyřicet týdnů smutku nemůže být o něčem podobném ani řeč. Bohužel. Proto se vrátil k myšlenkám na hraniční oplocení. Mohl s sebou pochopitelně vzít na obhlídku svého správce, ale dával přednost nejprve vlastním úsudkům, nechtěl dovolit, aby jeho zaměstnanci poukazovali na nedostatky nebo se snažili odvrátit jeho pozornost od problémů.

Skličující toulky vzpomínkami ho přivedly až k úpatí největší mohyly. Přirozeně si vyšel ven oblečený vcelku příhodně pro zrádnosti venkovské krajiny. Na nohy si obul pevné, kožené holínky a svoje druhé nejstarší kalhoty. Tudíž mohl klidně šplhat po kopcích.

Holínky klouzaly po trávě spasené zajíci, ale nahoru se dostal. Otočil se a podíval se, kudy se sem vyškrábal. Seshora byl pěkný výhled na park. V dálce

se třpytily vody jezera, páslo se tam stádečko jelenů a nad bujným mlázím se tyčily mohutné stromy. Teplý vzduch roznášel aroma zeleně s příměsí vůní rozkvétajících živých plotů a do toho sem ze sousedního pole zavanul pach kopky hnoje, která čekala na rozházení.

Je odtud vidět na dům? Will couvl o krok, aby změnil úhel pohledu, a pevná zem mu zmizela pod nohama. Řítil se dolů ve spršce hlíny a kamínků. Přistál s bolestivým žuchnutím na kostrči. Hlína a oblázky mu dál padaly na hlavu a jeho klobouk lemovaný bobří kožešinou se kutálel pryč udusanou hlínou ke kolenům mladé ženy, jež tu klečela na zemi. Měla vlasy barvy skořice volně spletené do copu hozeného přes rameno a velké hnědé oči a také držela v ruce lidskou lebku a tiskla si ji k břichu. V tu chvíli ho něco bolestivě píchlo do zadnice.

Nic ji nevarovalo, snad jen jakýsi temný dlouhý stín, než se do vykopávky zřítilo tělo beroucí s sebou čerstvě vykopanou hlínu. Verity se rychle natáhla dopředu a sebrala lebku, zhoupla se na patách dozadu, právě když před ní přistál muž s jedním krátkým, ale velmi výstižným neslušným zaklením a za hlasitého bubnování kamínků.

Pak nastalo ticho. Nebyl to ani blesk ani padlý anděl, i když s oběma by si poradila asi lépe. Prach se usadil a ona zírala na světlovlasého muže, který mhouřil modré oči před ostrým světlem a ústa měl stažená buďto bolestí nebo vztekem, ale nejspíš asi obojím. Byl oblečen do drahého ale jednoduchého oblečení přesně vhodného na venkov. Jen teď pěkně zabláceného.

Dokonale vhodného. Aha, už vím, kdo jste. Ale ne…

Jeho pohledný obličej se zkroutil bolestí a ona si uvědomila proč. Mezi všemi společenskými pohromami si tahle stála dost vysoko.

„Sire, obávám se, že sedíte na zubu."

To není správné oslovení, ale nebyli jsme si představeni…

Muž ještě víc přimhouřil modré oči, přenesl váhu těla na pravý bok, rukou sáhl pod cípy kabátu a vytáhl lidskou čelist. „*Na zubu?* Jenom na jednom?" podivil se. Potom se jeho pohled soustředil na to, co si momentálně tiskla k hrudi. „Madam, zdá se, že v ruce držíte lebku. Lidskou lebku."

„Ano," souhlasila Verity.

Asi chtěl být s tím svým *zdá se* sarkastický, protože lebku si přece nelze lehce splést s něčím jiným.

„Ano, je to lebka a co čelist? Není poškozená? Tedy chci říct nezranil jste se?" Neexistuje elegantní způsob, jak by se dáma mohla zeptat vévody, zda levá půlka jeho zadnice nedoznala úhony dopadem na čelist pravěkého Brita. A už vůbec nemůže být řeči o tom, že by mu čelist vyrvala z ruky, aby se přesvědčila, že je celá. *Je to jen kost, nic jiného.*

„Nic vážného se mi nestalo, madam. A omlouvám se za to neslušné klení." Bylo by mnohem jednodušší, kdyby projevil zlost, kterou určitě musel mít. Nebo kdyby sténal bolestí. Ale nic z toho. Tenhle rozhovor se mohl odehrávat klidně v nejvyšší společnosti u Almacků. Vévoda pohnul dlouhýma nohama, jako by se chtěl zvednout.

„Ne!" Nadechla se a ztišila hlas. „Prosím, zůstaňte přesně tam, kde jste, jinak to zničíte. Počkejte, než všechno uklidím." Verity opatrně položila lebku do krabice vystlané senem, kterou tu měla připravenou a natáhla se pro čelist. Když i ta byla v bezpečí, podebrala si sukni u kotníků, aby se decentně postavila.

Vévoda jako džentlmen odvrátil pohled. Asi byl příliš rozzlobený na to, aby ji svlékal očima. Verity ignorovala náhlé a velmi silné nutkání zjistit, co by ho vyprovokovalo k nevhodnému chování, a tiše počkala, dokud se také nepostavil na nohy, a to velmi nenuceným a elegantním způsobem.

Je to nejmladší vévoda, není mu ještě ani třicet a nemá žádné neřesti, kterými by si kazil dokonalý vzhled.

Bratranec Roderick jí vyprávěl o muži, kterému teď patřil titul vévody z Aylshamu. Budoval si svoji pověst po mnoho let, kdy byl pouhým dokonalým lordem Calthorpem a očividně byl synonymem pro absolutně vhodné chování za všech okolností.

Říkají mu lord Spořádaný. Napsal jí o něm Roddy asi před rokem a půl v jednom ze svých dopisů plných drbů a historek. *Jeho otec, markýz, je výstřední až hrůza, slušně řečeno, a jeho matka je všeobecně známá modrá punčocha. Proto asi bylo štěstí, že ho zachránil dědeček a vzal si ho k sobě, když byl Calthorpe ještě malý chlapec.*

Starý vévoda úpěnlivě lpí na všem, co se pro jeho titul sluší, to si asi dovedeš představit, ale Calthorpe, jak se zdá, se přizpůsobil víc, než bylo nutné. Jednoho dne se z něj stane nejupjatější vévoda v celém království. Dokonce i souboj absolvoval s dokonalou korektností. Byla uražena dáma, on vyzval dotyčného na souboj, vystřelil do vzduchu a potřásl si rukou s tím druhým. I když ten do vzduchu nevystřelil, ale jednoduše se netrefil. Potom to Calthorpe odmítl jakkoliv komentovat.

Zkrátka přímo nelidské chování, tak tomu říkám já.

Už to vypadá, pomyslela si, že je zodpovědná za pronesení zcela neslušné kletby, následně za zničení

jeho hezkého a vkusně obnošeného šatstva, za poškrábání drahých holínek a za poranění jeho dokonalého vévodského zadku.

A ten jeho zadek dokonalý být zkrátka musí soudě podle perfektně vypracovaných stehen…

Alespoň se už postavil a zdálo se, že nemá nic zlomeného. Verity si říkala, že počká, až vévoda odejde, a teprve potom si posbírá svoje drahocenné vykopávky. „Asi se divíte, co tady dělám?“ řekla. Všimla si, jak se snažil *nezírat* na její prostou sukni, šněrovací botky a tvídový kabátek. Zastíral šok, že dáma může být takhle vystrojená. Jen pánbůh ví, kam se poděl její slaměný klobouk.

„Přiznám se, že mě dost překvapilo, že jsou moje druidské památky takhle rozkopány,“ řekl dokonale zdvořile, ale beze stopy po úsměvu. „A ještě víc mne překvapilo, když jsem zjistil, že mohylu rozebírá dáma.“

Verity otevřela pusu a zase ji zavřela, zarazilo ji silné nutkání pořádně s tím člověkem zatřást. Choval se s absolutní zdvořilostí. Ale ona by z něj nejraději vytřásla další šťavnatou nadávkou nebo úsměv či nějaký signál, třeba jen mrknutí, kterým by dal najevo, že se jí díval na kotníky, když vstávala. Jeho chování je dokonalé, ale stejně jí bylo nad slunce jasnější, jako by jí to přímo řekl, že naprosto neschvaluje její činnost a považuje její zaměstnání za bizarní a zcela nevhodné pro dámu.

Ó ta hrůza! Ženská se zabývá nějakou intelektuální činností, používá mozek a špiní si ruce! Civilizace, jak se mu jeví, patrně spěje mílovými kroky ke svému zániku.

„Nerada vám oponuju, sire, ale to není vaše mohyla, je to *naše* historická památka. A já jsem jen velmi opatrně odkryla jednu její část na téhle straně. Na

své straně. Nejsem přesvědčena o tom, že má cokoliv společného s druidy a zcela určitě ji celou *nerozebírám*. To, co dělám, jsou precizní vykopávky prováděné podle nejmodernějších archeologických metod. Můžu vám půjčit o tomhle tématu stěžejní literaturu, pokud máte zájem." Usmála se způsobem, který si nacvičila pro čajové dýchánky v biskupské rezidenci, než papá rezignoval. Vévoda je inteligentní muž, tím si byla jistá. Pozná lehce zastřenou výtku, když se mu předestře.

Nad protikladem mezi významem jejích slov a sladkým úsměvem přimhouřil oči, patrně rozmrzelostí. „Na své straně? Tahle půda vám patří?"

Verity ukázala na jeden osamělý sloupek zaražený do vrcholku mohyly a celých pečlivě odměřených dvanáct palců od okraje jejího výkopu. „To je pozůstatek vašeho plotu."

Sevřel rty. Má si to přebrat tak, že je to přesně vypočítaná výčitka týkající se chatrného stavu oplocení jeho pozemků? „Promiňte, měl jsem se vám už představit." Stáhl rukavice a vytáhl z kapsy sněhobílý kapesník. Otřel si ruce, na nichž ulpěla špína vzdor rukavicím a potom k ní napřáhl pravou ruku. „Jsem Aylsham."

„To jsem uhodla, vaše milosti." Verity si oprášila ruku o sukni a podala mu ji. „Já jsem slečna Wingateová." Rychle ruku zase odtáhla. „Můj otec je biskupem v Elmhamu, tedy biskupem na odpočinku. Nynější úřadovna současného biskupa je blízko hranic hrabství, ale starý palác patří otci. Koupil ho od církve, když se zotavoval po mrtvici. Církevní hodnostáři ho považovali už za příliš zastaralý pro dnešní dobu, ale my ho s otcem máme rádi."

Příliš mluvila a dobře věděla, proč si nemůže pomoct. Tohle je velmi atraktivní muž, i když se jedná

o kritizujícího aristokrata, jenž ji přistihl ve značně nevýhodné situaci. Za jeho nehodu nesla částečně zodpovědnost, a kromě toho sama vypadala příšerně. Neměla potuchy, jak by se k němu za těchto okolností měla chovat.

„Slečno Wingateová, chtěl jsem zítra navštívit vašeho otce, tedy pokud to jeho zdravotní stav dovoluje, samozřejmě."

Proč jsem naštvaná? Ptala se Verity sama sebe v duchu, když mu vysvětlovala, že odpoledne je pro otce nejlepší doba a bude přirozeně velmi potěšen, jestliže ho vévoda přijde navštívit. *Protože mně záleží na tom, co si myslí*, odpověděla si. *A to mě rozčiluje*. Jen proto, že má široká ramena, pevnou bradu a taky snad hezký úsměv, pokud by se snad omylem nějakého dopustil, ještě neznamená, že se k němu budu lísat. Strávila jsem zatím život přesvědčováním sebe sama, že mužům by ženy neměly nijak pochlebovat. Jedna prožitá zkušenost jí dostatečně stačila.

Vévoda se právě rozhlížel kolem sebe. Mezi rovným obočím, o dva tóny tmavším než vlasy, se mu udělala vráska. „Jste tu sama, slečno Wingateová? Nevidím žádné sluhy ani komornou."

„Náš sluha mě tu vyzvedne v osm hodin." Pohlédla rychle k východu, aby zjistila, kam už slunce doputovalo. „Už bude jistě skoro osm, jestli mě omluvíte, musím zajistit místo vykopávek." Lebka byla pochopitelně nejdůležitější, ale musela se ujistit, že ten mužský s dlouhýma nohama nenapáchal nějakou další škodu.

„Smím vám pomoct?"

„Ne," odsekla rychle. „Děkuju vám, ale ne, vaše milosti. Jenom kdybyste byl tak laskav a stoupnul si kousek dál stranou od odkrytého místa? Ano přesně tam, děkuju."

Nech toho, poručila si v duchu, vzala štětec a odmetla jím napadané kamínky a hlínu. *Není dokonalý, je to jen dobře narostlý mužský. A přestaň předstírat, že jsi právě před chvílí nezkoumala jeho pozadí. Moc dobře víš, že krovky jeho kabátu skryjí jakoukoliv škodu, kterou mohla napáchat ta čelist.*

Vévoda má široká ramena a úzký pas hodící se k těm dlouhým nohám. Je to k zbláznění. Přece na něm musí být něco nedokonalého? Pochopitelně něco jiného než to hrozné chování. Kdo má po ruce vévodu z Aylshamu, asi nepotřebuje ledárnu, ten zchladí každou situaci.

Rachot kol po štěrku oznamoval příjezd Toma s koníkem a bryčkou. Zastavil v uctivé vzdálenosti od vykopávek, jak ho to naučila, přišel blíž s kloboukem v ruce. „Dobré ráno, slečno Wingateová, můžeme odjet?“

„Tohle je vévoda z Aylshamu, Tome. Ano jsem připravená, můžeme jet. Prosím nalož nářadí dozadu a potom tuhle krabici, ale velmi opatrně.“

Will se díval za bryčkou, jak odjíždí, sebral svůj klobouk a oprášil nejhorší kusy hlíny z kalhot. Jak klobouk, tak kapesník patrně úplně zničil, ale Notley, jeho komorník, určitě zapracuje a předvede úplný zázrak i na jeho vysokých botách, poškrábaných rukavicích a kabátu od hlíny.

Zamířil kolem mohyly k úzké pěšince mezi touhle a další, menší mohylou. Z nějakého podivného důvodu se chtěl dostat na vlastní půdu, než začne o celé epizodě přemýšlet.

Ta slečna Wingateová je pěkná uličnice, vůbec ne taková, jaká by měla být prelátova dcera. Will kráčel dlouhými kroky po souvrati a mířil k bodu, odkud ho živý plot a cestička dovede zpět k domu. Je oblečená

jako nějaká dělnice, bez klobouku, bez rukavic, s vlasy uvolněnými z účesu a padajícími na záda. Klečí a hrabe se rukama v hlíně a lebku drží v rukou, jako by to byla miska s pudinkem. Neskutečné. *A co víc*, ona se mu smála, když si tu příšernou čelist zarazil do hýždě, i když v obličeji se jí nehnul ani sval. Prozradily jí čertovské jiskřičky v očích. A byly to velmi přitažlivé hnědé…

Chudák biskup na tom musí být velmi špatně, když dovolí dceři, aby prováděla archeologické vykopávky, usoudil Will a vydal se po cestičce. Takové zaměstnání rozhodně není vhodné pro dámu. Dokonce ani jeho nevlastní matka by se nehrabala v zemi, aby tam hledala staré kosterní pozůstatky. Je to docela nešťastná situace, protože těžko bude schopen zabránit svým nevlastním sestrám, aby se s touhle absolutně nevhodnou osobou neseznámily, protože teď jsou sousedi a stěží může ignorovat biskupa.

Kolik je jí let? Dvacet tři nebo čtyři? A ty tmavé oči a vlasy jako zlatý karamel se sytě hnědými pruhy, pak dlouhé nohy a elegantní křivky, když se zvedla ze země… Měla na nohou pevné šněrovací botky hodící se spíše pro zahradnici, přesto kotník, který letmo zahlédl, měla pěkně štíhlý a hezky tvarovaný.

Tak dost, Wille, napomenul se, když přelézal po schůdcích zídku. *Ona bude jistě jako sousedka potížistka, ale přemýšlet o ženských není zrovna v tomhle okamžiku tvoje starost. A nebude ani po následujících čtyřicet týdnů.*

Držet smutek je nepředstavitelná nuda a otrava. Ale samozřejmě je to správná nutnost. Upřímně a hluboce mu bylo líto, že dědeček umřel, ale na druhou stranu zoufale potřebuje pomoc s výchovou nevlastních sourozenců a k tomu by byla manželka přímo dokonalá. Musela by mít nervy ze železa

a nekompromisní cit pro povinnost. Přidal si tyhle vlastnosti na svůj seznam požadavků na manželku. Ale žádná lady vhodná pro sňatek s vévodou se nezasnoubí s vévodou a neprovdá se za něj, než uplyne roční smuteční období.

Incident se slečnou Wingateovou měl za následek, že ušel jen poloviční vzdálenost a úplně zapomněl na to, aby si dělal poznámky, co je třeba udělat. Will vystoupal po několika příčlích na dalším přechodovém můstku přes zídku. Na nejvyšší schůdek si sedl a vytáhl poznámkový blok.

Neprůchodnost západního příkopu, plot přes mohyly…

A znovu v duchu viděl teplý, výsměšný pohled hnědých očí… *Výsměšný.* Ona pokládala celou tu příhodu za zábavnou, ta bláznivá uličnice.

„Dobré ráno, papá. Dobré ráno, pane Hoskinsi. Larlingu.“ Verity se rychlým pohledem zkontrolovala v zrcadle, když vstupovala do otcovy ložnice přesně o půl desáté, a souhlasně sama sobě pokývla. Vykoupala se, převlékla, nasnídala a uspořádala v hlavě události dnešního rána do reprodukovatelné verze. Teď vypadala jako dokonalý vzor dcery staršího duchovního a byla připravena dělat otci společnost, zatímco on snídal.

Otec se na ni usmál tím křivým úsměvem, reverend, pan Hoskins, vyskočil a zamumlal pozdrav a Larling, komorník, položil podnos se snídaní na stoleček u postele.

Velmi vážná mozková příhoda přede dvěma roky způsobila, že otec špatně chodil, rychle se unavil a téměř vůbec nebyl schopen mluvit. Naštěstí příhoda nijak neovlivnila jeho rozumové schopnosti. James Wingate byl a zůstal stále respekt vzbuzujícím

učencem. Jeho specializací byla raná církev v Británii. Pokračoval ve své práci s pomocí kaplana a sekretáře, Christophera Hoskinse.

Pokusy a omyly dospěla domácnost k pevné každodenní rutině. Verity vstávala za úsvitu, vypila si šálek kávy a vzala do kapsy jablko. Pak se vydala na svoje vykopávky, tam pracovala dvě hodiny. Vrátila se, vykoupala a nasnídala. V půl desáté snídal v posteli její otec a ona ho bavila vyprávěním, co ráno vykopala a jaké má plány na celý den.

Když skončila, biskup se svým sekretářem se vydali do studovny pracovat. Přitom spolu mluvili svým zvláštním způsobem. V půl jedné byl oběd. Pak musel otec dvě hodiny odpočívat, ale odpoledne se buďto vracel ke své práci nebo přijímal návštěvy.

To znamenalo, že Verity měla volné odpoledne, pokud se žádné návštěvy nedostavily. Vedení domácnosti se věnovala jen ráno a to plně dostačovalo. Dnes tedy měla volno, protože hrozbou, že se dostaví vévoda na návštěvu, se bude zabývat, až to nastane, to znamená zítra.

Otec dojedl svoji ovesnou kaši a zvedl obočí, čímž jí dal znamení, aby mu vyprávěla.

„Podařilo se mi vyjmout zcela nepoškozenou lebku, papá. Nenašla jsem nic, co by bylo společně s nebožtíkem pohřbeno, ale zbytek kostry není vidět, bude asi kus dál v mohyle. Lebku očistím, změřím, abych ji mohla zase pohřbít a hrob zasypat. Vzpomínáš si, jak jsem si dělala náčrty odkrytého vnitřku mohyly."

Přikývl a usmál se na souhlas a povzbudil ji, aby pokračovala. Ovšem problém byl v tom, že neměla jinou novinku, než že ji překvapil nečekaný návštěvník.

„Vévoda šel kolem a …ehm… zastavil se, aby se podíval, co dělám."

„Vévoda z Aylshamu?“ zeptal se pan Hoskins, jako by bylo v okolí vévodů, jak naseto, jen si jednoho vybrat.

„Ano. Byl velmi příjemný a vyjádřil přání nás zítra navštívit, papá. Řekla jsem mu, že nás bude těšit.“

Otec začal rychle pohybovat rukama, jenom kaplan byl schopen rozluštit jeho znakovou řeč. „Vypadá, že má sklony k vědecké práci?“ zeptal se pan Hoskins.

„Nemám nejmenší tušení, vypadá inteligentně, ale jestli inklinuje k vědě, to opravdu neumím posoudit. Spíš se zdálo, že o archeologii neví absolutně nic.“

A zcela jistě je přesvědčen o tom, že ženy neumí používat mozek.

Kaplan znovu překládal. „Těším se, že přijde. Jeho dědeček byl člověk mnoha schopností, vkládám do jeho vnuka a našeho nového souseda velké naděje.“

Verity si řekla, že by měla mít radost. Bude pro otce velkým impulzem a povzbuzením. Stejně tak přítomnost vévodské domácnosti bude velmi prospěšná pro místní hospodářství, proto by neměla být sobecká. Co na tom záleží, že ji vévoda považuje za výstřední uličnici nebo ji dává vinu, že zuby v čelisti zranily jeho pozadí? Jeho názory, ať už dobré nebo špatné, by jí měly být absolutně jedno. Má na práci lepší věci než přemýšlet o páru chladně modrých očí.

DRUHÁ KAPITOLA

Jídelna velmi silně připomínala zvěřinec v době krmení, kdy jsou dvířka všech klecí otevřená. Will směřoval do čela stolu a pokývl Peplowovi, sluhovi, aby mu odsunul těžkou vyřezávanou židli, vzápětí ji naklonil a znovu postavil rovně s hlasitým bouchnutím o zem.

Rána stačila na to, aby přitáhla pozornost ostatních přítomných v jídelně. Rozhostilo se ticho. Šest hlav se otočilo, ale čtyři sloužící dál upřeně hleděli na protější zeď. Po prvních dvou dnech se naučili, že sebou nesmí příliš nápadně trhnout.

„Dobré ráno, Altheo, Araminto, Alicie. Dobré ráno Basile, Bertrande, Benjamine. Pánové, vaše sestry čekají, že je usadíte." Sám zůstal stát, dokud se jeho nevlastní sestry s různou mírou elegance neposadily ke stolu. Pak kývl chlapcům a sám se mezitím posadil ke stolu. „Basile, myslím že je řada na tobě, abys pronesl modlitbu."

Basil, čtrnáctiletý a patrně nejméně zbožný kluk na světě se opět kymácivě postavil, divoce se rozhlížel kolem sebe a hledal nějakou inspiraci. „Ehm… Děkujeme ti panebože za slanou rýžovou kaši ke snídani. Amen." Znovu se posadil a úlevně se zašklebil.

Will si řekl, že by měl být nejspíš vděčný, že ten kluk adresoval poděkování pánubohu a ne Belzebubovi.

Kývl na sluhy, aby začali roznášet jídlo. Velmi záhy totiž zjistil, že snídaně pořádaná jako bufet, kde si každý nabírá, na co má chuť, je nejlepší recept na naprostý chaos.

„Chlapci, co ubrousky? Benjamine podej svojí sestře máslo, neměla by si o něj říkat dvakrát. Altheo, Araminto, Basile, zítra odpoledne mě doprovodíte na návštěvu k našemu sousedovi, biskupovi z Elmhamu. Řekněte, prosím slečně Prestonové a panu Catfordovi, že nebudete přítomni na odpoledním vyučování."

„K biskupovi?" Althea nakrčila hezký nosík. „To zní nudně."

„Biskup Wingate už je na odpočinku kvůli svému zdravotnímu stavu. Je to význačný učenec, ale i kdyby byl hloupý jako osel, stejně by bylo naší povinností souseda ze zdvořilosti navštívit. Pana biskupa budete oslovovat *vaše excelence*."

Zbytek snídaně probíhal jako běh přes překážky spočívající v instrukcích stran etikety, v přednášce o tom, že je potřeba dělat i práce, které se nám nelíbí, a že existují určitá privilegia a zodpovědnosti, která s sebou nese titul, a naposled ve zjištění, že Basil má v kapse myš.

Když utichl jekot i kázání, jež následovalo po objevení myši a jejím vykázání z jídelny, uvažoval Will, zda je předurčen k tomu dostat žaludeční vředy ještě před třicítkou a mentálně se připravoval na další horor, jež bude spočívat v každodenním pohovoru s učitelem dětí a jejich guvernantkou.

Ale byl by naivní, kdyby čekal, že za pár týdnů může napravit škodu, kterou napáchal dosavadní život s jejich pošetilými rodiči, jejichž jedinou zásadou bylo nechat děti dělat, co sami chtějí, a v ten okamžik, kdy je to napadlo, a nepřemýšlet ani vteřinu

o následcích. Tímto způsobem, jak vysvětlovala jejich matka, se jejich přirozené schopnosti mohou plně a bez problémů rozvinout, jako se rozvíjejí okvětní plátky květin. Naučí se to, co potřebují znát, až pocítí, že je to nezbytné.

Jediná malá výhoda spočívá v tom, že děti nejsou negramotné, pomyslel si Will a tvrdošíjně žvýkal svoji šunku s vejci. Snaha přečíst pokud možno co nejvíc pro děti absolutně nevhodných knih je všechny dohnala k tomu, že se naučily číst. Potom si přály psát své vlastní historky a naučily se psát. Na druhou stranu matematika byla pro ně zavřenou knihou stejně jako základní pravidla etikety. A právě ta se jim s velkou námahou a bolestí pro všechny zúčastněné snažil vštípit.

Potřebuju manželku, pomyslel si znovu.

Zvládne naučit hochy, jak být džentlmeny, ale sestry potřebují ženský vzor. Samozřejmě mají matku. Lady Bromhillová žije nedaleko ve vdovském domku a nepochybně píše další pojednání o přirozené výchově dětí a každému, kdo by snad byl ochoten naslouchat, drží dlouhou přednášku o tom, jak je nespravedlivé vnucovat ženám držení smutku. Její smutek byl hluboký a opravdový, to Will uznával, ale způsoby, jak ho projevovala, byly nanejvýš nehorázné. Žil v každodenních obavách, že matka vyrobí v okolí nějaký skandál třeba tím, že se objeví v karmínově červených šatech nebo napodobí zvyky starého Řecka, bude si rvát šaty z těla, bít se v nahou hruď a vykřikovat cosi v klasické řečtině.

Will se zachvěl. Považoval za zcela nevhodné, aby se tyhle děti zítra setkaly s další nekonvenční osobou, až půjdou na návštěvu k biskupovi. Pohled na další příklad šokujícího chování je to poslední, co zrovna teď potřebují. V duchu se narovnal. Dědeček mu

jasně ukázal, že být vévodou není vůbec jednoduché, ale tak nějak si ještě v hlavě nesrovnal, že jedním z jeho hlavních úkolů bude vychovávat nezdárnou mládež. Alespoň po tisící si připomenul, že děti před nedávnem ztratily otce, jejich životy se převrátily vzhůru nohama stejně jako ten jeho, a proto musí do vyžadování disciplíny vložit i kousek laskavosti.

Verity se rozhlédla po sluncem zalitém pokoji v přední části domu a byla celkem spokojená až na to, že bude dělat hostitelku tomu rigidnímu vévodovi. Čínský obývací pokoj je ten menší ze dvou přijímacích pokojů, a protože je hned vedle knihovny bude pro otce nejpřijatelnější a nejpohodlnější. Už se usadil do velkého koženého ušáku a diskutoval o zprávách v ranních novinách s panem Hoskinsem. Ten zprávy četl nahlas a otec je komentoval znakovou řečí.

Právě dospěli ke zprávám z horní komory parlamentu, které vždycky vyvolaly bouřlivou gestikulaci, když sluha Bosham oznámil: „Jeho milost vévoda z Aylshamu, lady Althea Calthorpeová, lady Araminta Calthorpeová, lord Basil Calthorpe, můj pane."

Verity rychlým pohledem odhadla věk návštěvníků a vyslala významný pohled Boshamovi. Přikývl a odešel, snad to správně pochopil a šel vyřídit do kuchyně, že bude potřeba něco víc, než pár šálků čínského čaje a několik chutných koláčků.

„Slečno Wingateová, vaše milosti," začal pan Hoskins, který se ujal představování v zastoupení biskupa.

Vévoda jen zamrkal, chvíli zíral, ale rychle se zase ovládl. Uvědomila si, jak ho překvapilo, že ji tu našel. Verity se usmála a povšimla si lehkého souhlasného záblesku v jeho očích.

Já jsem ale úplně stejná ženská jako ta, co vás včera šokovala, pomyslela si rozzlobeně. *Jen tentokrát mám na sobě vhodné a čisté odpolední šaty, učesané vlasy a nos trochu připálený sluníčkem jsem si napudrovala. Takhle už mě schvalujete, vaše milosti? Ale já nedychtím po vašem uznání.*

Potřásl si s ní rukou a přešel k jejímu otci, vyčkal, až bude příhodný okamžik, aby podaná ruka byla bez obtíží přijata a pak také nabídl svoji ruku.

Pan Hoskins se uklonil. „Můj pán vás vítá ve starém paláci, vaše milosti. Jsem Christopher Hoskins, biskupův kaplan a tlumočník."

Vévoda nijak neotálel a s panem Hoskinsem si potřásl rukou, což Verity potěšilo. Pak se vévoda obrátil, aby představil mládež. „Vaše excelence, slečno Wingateová, reverende Hoskinsi, dovolte, abych vám představil svého bratra a sestry. Zbylí tři mladší sourozenci zůstali doma."

Jsou hezká rodina, pomyslela si Verity. Ale chovají se trochu strojeně, jako by to byli nějací roboti, a ne mládež na běžné sousedské návštěvě. Bojí se snad svého bratra? Měla nepříjemné podezření, že by to tak mohlo být. Nejspíš nemusí ani udílet nějaké hromadné tresty, aby je usměrnil. Citlivým dětem pravděpodobně stačí jeden pohled těch mrazivých modrých očí, tím si byla celkem jistá.

Vévoda si sedl k otci a Verity rozsadila mladé Calthorpeovi kolem sebe na pohovky kolem stolu. „Hned přinesou občerstvení," řekla jim a usmívala se na obličeje špatně zakrývající snahu odhadnout ji i atmosféru v pokoji.

„Vyprávějte mi něco o sobě. Máte ještě další bratry a sestry, předpokládám správně?"

Nejstarší, Althea, pokud si správně pamatovala, se chopila slova. „Ach ano, je nás šest. Mně je šestnáct,

Araminta a Basil jsou dvojčata a je jim čtrnáct, Alicii je třináct, Bertrandovi deset a Benjaminovi devět."

„A žijete u bratra a u matky? Ráda bych se s ní setkala, ale myslím, že ona právě teď nebude mít moc náladu na návštěvy. Bylo mi to moc líto, že vám zemřel otec i dědeček."

„My jsme starého vévodu neznali. On se s mamá a s papá nesnášel," přiznal Basil. „Teď žijeme s Williamem a mamá bydlí ve vdovském domku, protože William je náš poručník a říká, že jsme trošku divocí a potřebujeme zcivilizovat. Ale mamá si myslí, že civilizování brzdí přirozenou tvořivost. Po tátovi se nám stýská a maminka je smutná. Ale Willovi je to jedno, on se stará jen o to, abychom se učili samé pitomosti jako aritmetiku a latinu. A musíme se chovat *slušně*. A to pořád." Dodal pochmurně.

„A my se musíme naučit *správné držení těla* a šití a taky zeměpis," přidala se Araminta. „Myslím holky. Kluci nemusí nosit knihu na hlavě ani šít."

To neznělo Veritiným uším nijak tyransky, naopak přišlo jí to jako typicky aristokratická výchova děti. „Aritmetika je velice užitečná," podotkla Verity. „Pomáhá na příklad správně nakládat s kapesným a také vás neošidí nikde v krámě."

Zdálo se, že dívkám se to zalíbilo, ale Basila nepřesvědčila. „Peněz máme spoustu, tolik, že se o ně nemusíme starat. A mamá i papá nás nenutili dělat, co se nám nelíbilo. Mamá také říká, že držení smutku je zastaralý zvyk, který byl zaveden jen proto, aby utlačoval ženy, a že bychom měli být smutní, jak sami chceme, a lidi by se neměli balit do černého. Byla by ráda, kdybyste ji přišla navštívit, to určitě." Ušklíbl se. „Já si myslím, že držení smutku je špatné i pro kluky. Papá by si nepřál, abychom se nebavili. Ale to neznamená, že se nám po něm nestýská. Nám je fakt moc smutno."

„Je naprosto přirozené, že se vám po otci stýská.“ Ozval se hluboký hlas za nimi a Verity nadskočila. „Ale společnost má svoje pravidla, která z nás dělají civilizované tvory. A vy snad chcete patřit do společnosti, nebo ne?“

„Ano, Williame,“ souhlasily tři hlasy unisono, ale tři obličeje příliš přesvědčeně nevypadaly.

Dělá z nich úplné loutky, pomyslela si Verity a pozorně sledovala výraz těch tří mladých lidí. „Chtěli byste se podívat ven do zahrad?“

Okamžitě vyskočili, čímž si vysloužili zpoza ní se ozývající varovný sykot. Verity se také postavila a otočila se čelem k vévodovi. Tyčil se nad ní. *Je příliš blízko, příliš velký a je si příliš jistý sám sebou.*

„Takové pěkné odpoledne, co myslíte vaše milosti?“

„Nádherné,“ souhlasil tiše. „I já bych se do zahrad velice rád podíval.“

Já jsem nemyslela, že půjdete s námi. Zůstaňte tady a tvařte se okázale, to vám sedí. Ale to mu samozřejmě nemůže říct.

„Tudy.“ Zamířila k proskleným dveřím na terasu. Pochopitelně byl u nich první, aby jí je mohl otevřít. Jeho kolínská nesla podtón španělské kůže. *Velice mužná a důstojná vůně. Jak případné.*

„Děkuji vám.“

Starý palác byl původně opevněný dům z patnáctého století se čtyřmi křídly, která obklopovala velké vnitřní nádvoří. Když se za Jindřicha VII. situace v zemi trochu uklidnila, dal tehdejší biskup zbourat jedno křídlo a tím se dvůr otevřel směrem k jihu a budovy získaly tvar písmene U. Za Jindřicha VIII. se jizvy po ubouraném křídle zacelily postavením dvou věží, po každé z jedné strany, a nakonec za Jakuba I. byla vybudována zahrada tam, kde bylo kdysi nádvoří.